

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro farnosti Moravany a Ořechov
Ročník 9 Číslo 48 Září 2014

SLOVO OTCE MARIUSZE

Malé poohlédnutí nejen za prázdninami

Oh, jak rychle uplynuly ty letní měsíce. Kolik se toho s Božím požehnáním událo v tak krátké době. Těžce je tomu uvěřit. Je úžasné, že jsme se s mnohými z vás mohli více poznat, a zakoušet tak krásné a spontánní společenství při různých příležitostech. Začalo to poutí do Svaté země, kde mě ani ve snu nenapadlo, že se na ni přihlásí až tolik osob z našich farností a okolí, a to nejen lidí „z kostela". Potom vzpomínám na krásná setkání s dětmi a rodiči před prvním svatým přijímáním v Ořechově. Moc mě potěšilo, že rodiče pozvání přijali a hezky se do přípravy zapojili. Koncem června se také poměrně velká skupina mužů vydala na několikadenní pěší pouť z Moravan na Velehrad. Byla to pro některé z nás dlouhá a tvrdá cesta po trudném terénu a ve vedru, ale o to víc nás to stmelilo a upevnilo ve vzájemné lásce. Měl jsem také poprvé poutní mši sv. na sv. Annu v Silůvkách. Když jsem přijel na místo, vše bylo krásně připravené a slavnostní bohoslužby se zúčastnil poměrně velký počet věřících, a to nejen katolíků. Po mši sv. se nás ujal starosta obce a ukázal nám nově otevřený Dům s pečovatelskou službou pro seniory. Celé oslavy končily přátelským posezením v místní orlovně a dobrým obědem za doprovodu dechovky. Žel jenom krátce mi bylo dáno navštívit letní farní tábor pro děti v Heřmanově u Křižanova. Dopoledne jsme šli všichni pěšky na Svatou horu a tam jsme se modlili na místě spjatém se životem sv. Zdislavy, patronky rodin. Cestou se radostně zpívalo a hrálo různé hry. Obdivoval jsem s jakým nadšením, a jak krásně, se naše starší mládež věnovala těmto dětem. V druhé půlce srpna jsme se s učiteli z ořechovské školy vydali na téměř týdenní zájezd do Polska po stopách Jana Pavla II. Byla to super disciplinovaná a vzorná „grupa". S modlitbou jsme to sice „nepřeháněli", ale hlavní poutní místa v jižním Polsku jsme navštívili. Nenechali jsme si také ujit Krakow, Wieliczku a Tatry v Zakopaném. Snad nejkrásnější byly večery, kdy jsme spolu seděli dlouho do noci a povídali o všem možném, a nejdrsnější pochopitelně byla rána, kdy se nám potom nechtělo vstávat, a ani káva nepomáhala. Poslední delší farní pouť v letošním roce se konala v minulém týdnu. Navštívili jsme několik poutních míst ve východní části Itálie, cílem však bylo položené už téměř na jihu země San Giovanni Rotondo, místo působení sv. o. Pia, světce pro dnešní dobu. Toto světově známé poutní místo nás všechny nesmírně oslovilo, zejména muzeum a vyprávění o světci, které nám zprostředkoval o. Zbigniew, kapucín, jenž se nám věnoval nejméně tři hodiny.

Každý den jsme končili společnou modlitbou a sdílením zážitků. Děkuji Bohu za moje farníky a jsem s vámi rád! Díky i vám za vše!

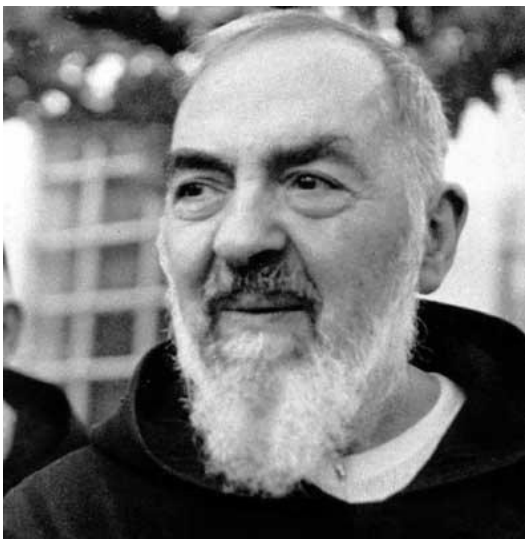
otec Mariusz

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Svatý otec Pio

Narodil se 25. května 1887 v rodině chudého rolníka Josefa a jeho manželky Grácie Forgione v malé italské vesničce Pietrelcina. Při křtu dostal jméno František po sv. Františkovi z Assisi. Od dětství vynikal tichostí, poslušností a zbožností. Po kněžském životě zatoužil již v pěti letech. Byl ministrantem, který se nerad vzdaloval od Nejsvětější svátosti a rád setrvával dlouho v adoraci. Když mu bylo 12 let, přijal 1. svaté přijímání i svátost biřmování. V 15-ti letech r.1903 vstoupil do noviciátu františkánského řádu kapucínů v Morconě, kde přijal jméno Pio. V r. 1908 obdržel jáhenské svěcení a o dva roky později i svěcení kněžské. Celý jeho život byl poznačen utrpením a rovněž nadpřirozenými zásahy. 20. září 1918 obdržel otec Pio, klečící v chórové kapli kláštera v *San Giovanni Rotondo* před velkým křížem, stigmata – rány ukřižovaného Ježíše Krista. Tímto se stal prvním stigmatizovaným knězem v dějinách církve.

Stigmata otce Pia krvácela a způsobovala velké bolesti. Mnozí, kteří se s ním setkali, říkali, že krev, vytékající z ran, měla vůni květin. Otec Pio také obdržel dar nahlížet do srdcí těch, kteří přišli ke zpovědi. Přicházelo za ním tolik lidí, že často zpovídal i 15 hodin. Odpovídal také na neuvěřitelné množství dopisů a vždy našel ta správná slova, aby lidi přivedl blíže k Bohu. Zasvětil svůj život druhým, i přes všechno svoje utrpení. K dalším darům patřila i schopnost bilokace - ve stejné době byl přítomen i viditelně na dvou místech.

Známým velkým dílem otce Pia je „Dům úlevy v utrpení". K jeho budování se rozhodl pro množství tragédií, které postihovaly chudé. Zemřel 23.září 1968 v 81 letech a v ten den zmizela i jeho stigmata. Jeho pohřbu se účastnilo kolem statisíce lidí. Za blahoslaveného byl prohlášen v roce 1999 a o tři roky později i za svatého. Je patronem katolických dospívajících. Jeho svátek si církev připomíná 23. září. Místa, kde žil a působil otec Pio, patří k cílům mnoha poutníků celého světa. *„Bůh Tě vzal za ruku, aby Tě vedl po svých*

cestách. Svěř se do jeho ochrany a ničeho se neboj."

/Magdaléna/

Z MYŠLENEK O. PIA

- Modlím se neustále a velmi se divím tomu, že čas tak rychle utíká. Na modlitbu se mi ho ani nedostává.
- Konej dobro, kdekoli jsi, aby každý mohl říci: „To je syn Krista."
- Dokonalost není nikdy bez trpělivosti, která se projevuje snášením vlastních nedokonalostí.
- Nesnaž se tedy o konání jiných věcí, nerozsévej tam, kde to má na starosti někdo jiný, ale dobře pečuj o svou zahradu.
- Nejprve pohleďme vzhůru a potom na sebe samé. Nekonečný odstup mezi nebem a zemí rodí pokoru.
- Pamatujme, že nejsme z této země, máme tu misijní úkol – spásu duše a dát všem dobrý příklad.
- Obtížnost poslušnosti je zároveň váhou naší lásky.
- Milujte Marii a čiňte všechno proto, aby byla milována.

CESTOVNÍ OKÉNKO – POZNEJME NAŠE PAMĚTIHODNOSTI

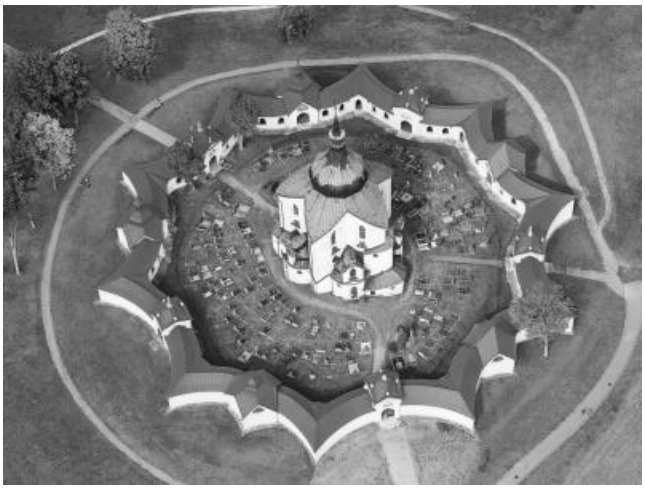
Zavítejte na Českomoravskou vysočinu, ale na tu naši moravskou část. Tato malebná krajina se spoustou rybníků je bohatá na významné architektonické, historické a kulturní památky.

Perlou mezi církevními památkami je **poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou.**

Je 14. století, píše se rok 1393 a 20. března byl umučen Jan z Nepomuku, generální vikář pražského arcibiskupa. Byl zpovědníkem královny Žofie, manželky Václava IV. Když králi po několikáté odmítl sdělit zpovědní tajemství jeho ženy, dal jej mučit a týrat, a posléze vhodit do Vltavy. Později, když voda vyvrhla mrtvé tělo, bylo zjištěno, že do vody byl vržen již mrtvý, ale v těle byl jeho jazyk stále ještě živý.

Ani po staletí věřící na tohohle mučedníka nezapomínali, neb stále žil v jejich srdcích. Jeho sochu umisťovali do kapliček, kostelů, ale i na veřejná prostranství.

Václav Vejmluva, opat kláštera ve Žďáru na Sázavou, se již dlouho zabýval myšlenkou postavit poutní kostel na kopci nad městem a zasvětit jej tomuto mučedníkovi. Obrátil se na tehdy již uznávaného architekta a stavitele Jana Blažeje Santiniho.

Jan Blažej Santini – Aichl byl umělec italského původu, žijící v Čechách. Byl to člověk neobyčejně vzdělaný – architekt, stavitel, výborný matematik a astrolog. Když nabídku přijal, hledal námět především ve hvězdách. Se stavbou se započalo 13. 9. 1719 na kopci, který byl pro svoji přírodní panenskou čistotu nazván Zelená hora.
Vzniklo umělecké dílo, které nemá ve stavitelství obdoby. Barokní kostel je ve tvaru hvězdy, před hlavním vchodem je prostor pro hřbitov a ve velikém oblouku kolem celého kostela jsou vystavěny ambity s pěti kaplemi, které mají zvláštní vchody zdobené sochami. Ambity byly určeny pro poutníky, jako ochrana před nepohodou, k odpočinku, i k přenocování. Brzy po dostavbě se zvedla vlna odporu, kritiky a nesouhlasu, neb stavba se značně vymykala všem stavbám té doby. Bylo dokonce navrhováno areál zbourat. Sám složitý interiér, což je do detailů promyšlené dílo předního architekta, nelze popsat v krátkém článku. Vše má svoji logiku, úkol, zaměření a význam. Zvláštní význam v této stavbě má každá drobnost. Svůj smysl má kopule kostela, mystická výzdoba stěn a stropu, vitráže oken. Vnitřku kostela, kde se snoubí baroko s gotikou, dominuje hlavní oltář se sochou sv. Jana Nepomuckého. Tento kostel byl vysvěcen 22. 9. 1722.
Od 18. století prodělal celý areál mnohé perzekuce, ale i živelné pohromy. Dnes se skví ve své kráse a je každoročně cílem tisíců turistů a poutníků. Pro svoji architektonickou zvláštnost, a jakožto historická památka byl kostel sv. Jana Nepomuckého zapsán v prosinci 1994 na seznam kulturního dědictví UNESCO.

/Marie Červinková/

Pozn.: *Od 28. srpna 2014 je areál poutního kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře a související pozemky včetně Dolního hřbitova ve správě církve.*

LITURGIE A MODLITBA

Modlitba Pátera Pia

Zůstaň se mnou, Pane, neboť potřebuji Tvou přítomnost, abych na Tebe nezapomněl. Ty dobře víš, jak snadno Tě opouštím.
Zůstaň se mnou, Pane, neboť jsem slabý a potřebuji Tvou sílu, abych nepadal tak často.
Zůstaň se mnou, Pane, neboť Ty jsi můj život a bez Tebe mi chybí horlivost.
Zůstaň se mnou, Pane, neboť Tys mé světlo a bez Tebe se topím v temnotách.
Zůstaň se mnou, Pane, abys mi ukázal svou vůli.
Zůstaň se mnou, Pane, abych slyšel Tvůj hlas a následoval Tě.
Zůstaň se mnou, Pane, neboť velmi toužím milovat Tě a vždy být ve Tvé společnosti.
Zůstaň se mnou, Pane, chceš-li, abych Ti byl věrný.
Zůstaň se mnou, Pane, neboť má duše,

ač ubohá, touží být pro Tebe místem útěchy a hnízdem lásky.
Zůstaň se mnou, Pane, neboť se připozdívá a den se nachýlil – můj život plyne, blíží se smrt, soud a věčnost; je třeba občerstvit síly, abych nezůstal stát na cestě; k tomu potřebuji Tebe. Již se připozdívá a smrt se blíží. Bojím se temnot, pokušení, suchopárů, křížů, bolestí… jak mnoho Tě potřebuji, Ježíši, v této noci vyhnanství!
Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v této noci života a nebezpečí Tě tolik potřebuji. Učiň, abych Tě poznal jako Tví učedníci při lámání chleba, aby eucharistické společenství bylo pro mne světlem, které rozptyluje temnoty, silou, která mne podpírá a jedinou radostí mého života.
Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v hodině smrti chci zůstat spojen s Tebou. Jestliže ne svatým přijímáním, pak alespoň milostí a láskou.
Zůstaň se mnou, Ježíši, nežádám na Tobě božské útěchy, neboť jich nejsem hoden, ale spíše dar Tvé přítomnosti. Ano, jen Tebe si žádám!
Zůstaň se mnou, Pane. Jen Tebe jediného hledám, Tvou lásku, Tvou milost, Tvou vůli, Tvé srdce, Tvého Ducha, neboť Tebe miluji a nežádám za to jinou odměnu, než abych Tě miloval ještě více. Láskou pevnou, praktickou, abych Tě miloval z celého srdce zde na zemi, abych Tě mohl ještě dokonaleji milovat po celou věčnost.
Amen

7. října - Památka Panny Marie Růžencové

Růženec, „korunka růží", je modlitební úvahou nad Ježíšovým životem spolu s Marií pomocí některých evangelijních obrazů: „tajemství".
Čím byl růženec pro otce Pia?
Byl mu každodenním chlebem, kontemplací, meditací, ustavičnou přímluvnou modlitbou, jíž vyprosil nesčetné milosti pro své duchovní děti, pro nemocné a pro množství svých ctitelů v celém světě. Všechny je učit této „sladké praxi". Všem ukazoval posvěcený růženec a obzvláště ho dával nemocným, aby je posiloval v bolesti, aby mohli čerpat z jeho bohatství. Této modlitbě říkal „souhrn naší víry, překypění naší lásky, opora naší naděje". Svým kajícníkům radil, jak se ho nejlépe modlit: „Pozornost se má soustředit na ***Ave***… Ve všech tajemstvích je přítomna Maria, na všech má účast láskou a bolestí". Denně se přesvědčoval, jakou kontemplativní modlitbou růženec je. Používal ho jako zbraň pokaždé, když zlý duch ohrožoval jeho přečistou duši. V každém okamžiku pozemského života, i v noci, hladil růženec rány na jeho rukou. Modlitba růžence vyplňovala a spojovala chvíle otce Pia mezi zpovídáním, slavením mše svaté, společnými řeholními úkony a rozhovory s návštěvníky.
Tato modlitba, jevící se na první pohled jako něco mechanického, byla viditelnou známkou hluboké a úžasné skutečnosti –

synovské něžnosti otce Pia k Panně Marii.
„Zanechávám vám dědictví: milujte Pannu Marii, šiřte lásku k ní, modlete se svatý růženec a učte se modlit se ho."

/Lada/

Malé svědectví o růženci

Jistě je mnoho těch, kterým je modlitba růžence velmi blízká, a třebas i celý život „denním chlebem". Moje cesta k potřebě modlit se růženec byla dost dlouhá, tak bych tímto malým svědectvím chtěla povzbudit ty, kteří třeba ještě cestu k růženci stále hledají. Zvlášť v měsíci říjnu, kdy jsme vybízeni k intenzivnější modlitbě růžence. Kdo by se chtěl připojit ke společné modlitbě, je srdečně zván každý pátek v 18:00 střídavě v kostele Všech svatých a v kostele sv. Jiří v Ořechově (v pátek 26.9. u Všech svatých, v pátek 3.10. u sv. Jiří atd.).

Poprvé mi do ruky vtiskla růženec kamarádka více než před dvaceti lety. Snažila jsem se poznat tajemství této modlitby, kdy ruka a rty jsou zaměstnány modlitbou a mysl přemýšlí o vtělení a vykoupení, vstupuje do života a doby Ježíše a Marie, objevuje hlubší způsob následování Krista.

Nešlo to. Pletla jsem tajemství, soustředila se na počet „kuliček"… ve své netrpělivosti jsem růženec odložila – ozdobila s ním kříž na stěně v kuchyni. Znovu jsem ho vzala do rukou asi po dvou letech, jako společníka na procházky s dětmi v kočárku, když usnuly nebo si hrály na pískovišti a maminku „nepotřebovaly". V kapse jsem nosila tahák s jednotlivými tajemstvími, až jsem ho snad po roce nepotřebovala, modlitba mi byla příjemným „vyplněním času". Později pak víc prosebnou modlitbou, třeba v noci, když byly děti nemocné. Tehdy jsem o jednotlivých tajemstvích začala víc rozjímat.

Jak roky utíkaly a uvědomila jsem si, jak se stále dokola střídají radostné i bolestné chvíle v mém životě, někdy i během jednoho „kratičkého" dne, pocítila jsem vděk za tuto modlitbu, za sílu, kterou modlitba růžence skrývá a vyhledávala už záměrně denně ostrůvek ztišení, kdy bych se mohla soustředit aspoň na desátek vcelku. Růžencová tajemství jsem tak někdy měla rozloženy i do celého dne. A tak je tomu i dnes.

Někdy, zvlášť ve společenstvích nebo na poutích, vnímám ještě větší sílu této modlitby, když se můžeme modlit společně. Mysl jde dál než jen k osobním radostem a bolestem, najednou vnímáme víc a víc svět okolo sebe a

uvědomujeme si, jak naši modlitbu potřebují i druzí, celý svět. Když držíme v rukou růženec, jako bychom se drželi za ruku Panny Marie a nechali se vést k Pánu Ježíši. Jednotlivé Zdrávasy jsou jako voňavé květy, které pak skrze Mariiny ruce předkládáme Pánu. Cesta objevení krásy modlitby růžence je někdy dlouhá, ale určitě stojí za to se po ní vydat a nepřestávat jít dál ve stopách Panny Marie, která vyzývá k modlitbě a utěšuje slovy: „Modlete se, a Bůh vám dá mír."

SMS DO ŽIVOTA

Velkorysost a šlechetnost jsou vzácné květiny, ale dají se s náležitou péčí pěstovat v každé zahrádce. Jejich semena se dědí, ale co ti vyroste, záleží na tobě.

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Kněžská výročí

V letošním roce zaznamenáváme několik jubilejí, týkajících se u nás působících kněží.

65. výročí kněžství oslavil v červenci **Mons. P. Josef Valerián**. Narodil se 15.3.1925 ve Zborovicích na Kroměřížsku. Později se přestěhoval do Boskovic. Knězem byl vysvěcen v červenci 1949. Do Ořechova přišel jako kaplan v roce 1956 a sloužil zde 5 let. Ve vykonstruovaných politických procesech byl dvakrát vězněn. Tehdejším režimem byla poškozena i celá jeho rodina. V současné době, ve svých 89 letech, je stále farářem na Moravci a Bobrůvce. Letos v srpnu to bylo právě **10 let od úmrtí P. Jana Kafrdy**, místního rodáka. Narodil se 22.3.1917 v Ořechově. Jako kněz působil na více místech, převážně na Znojemsku. V padesátých letech byl nespravedlivě vězněn, údajně za protistátní činnost a několik roků nesměl vykonávat kněžskou službu. Do Ořechova se vracel často a velmi rád. Téměř každoročně celebroval při mši o našich hodech u kapličky nebo na peregrínské pouti. Za války poskytoval útěchu a pomoc lidem ve velkém krytě ve fabrice, kde bylo ukryto 1.100 občanů. V Ořechově byl velmi oblíben. Zemřel 13.8.2004 ve věku 87 let. Je pochován na hřbitově v Ořechově. **V listopadu tohoto roku by se dožil 100 let P. Břetislav Lautrbach**. Narodil se 5. listopadu 1914 v Žatčanech. Do Ořechova byl poslán v dubnu 1949 a sloužil zde až do července 1981. Z důvodu chatrného zdraví, byl v roce 1981 poslán na menší farnost do Boleradic, kde 7. srpna l986 zemřel. Pochován je v rodných Žatčanech. **V prosinci t.r. by se dožil také l00 let P. Jan Barta**. Narodil se 25.12.1914 v Čejkovicích u Hodonína. Od l.11.1947 byl ustanoven duchovním správcem v Ořechově. V 50. letech byl komunistickým režimem vězněn a byl mu odebrán státní souhlas. Po uvolnění v 60. letech v duchovní službě v Ořechově vypomáhal.

Zemřel 9. 8. 1993 v Brně, pochován je v Čejkovicích.

V květnu tohoto roku se dožil náš duchovní správce otec Mariusz Sierpniak 45 let věku.

Modleme se za kněze a za dostatek nových kněží. Ať mají zdraví a dost síly vykonávat svá nelehká poslání.

/Ludmila Krečmerová/

Pouť mužů na Velehrad - červen 2014

V dnešní uspěchané době jít 2 -3 dny pěšky na Velehrad? Zdá se to pošetilé? Pro mnohé z nás, když slyší stále další a další pozvání na „nějaké pěší poutě", tak se nás to automaticky netýká (máme už svůj program). Povinné to není. Je to škoda. Pouť je pozvánka k oběti, k poznávání „sebe sama", k setkání... Také i já jsem své rozhodnutí, „že půjdu", nechával na poslední chvíli. Dobře jsem udělal, a pozvánku neodmítl. Díky Jirkovi Šímovi.

1. den - Ve čtvrtek byl sraz poutníků v Moravanech. V 15:30 mše svatá, na kterou přišli i rodinní příslušníci, vyprovodit své blízké. Celkem odchází 13 poutníků (od 17 do cca 60-ti let). Kolem 16:30 jsme vyrazili přes Modřice a Sokolnice do Otnic, celkem 23 km. Ve 22 hod jsme v cíli. Spíme v základní škole v tělocvičně na pohodlných žíněnkách. WC+koupelna perfektní. Jídlo a pití z domu. Modlíme se večerní chvály.

2. den - Ranní modlitba, zastavení v otnickém kostele, nákup potravin, snídaně v parku, kolem 10. hod startujeme směr Lovčičky - Ždánický les – Koryčany, čeká nás celkem 36 km. Cesta je v polích a lesem, mnoho lidí nepotkáváme. Utvořily se skupinky po 2-3,4, někdo jde sám, někdo debatuje, někdo šetří dech. Jsme tak blízko města, a přece tak daleko od všeho, co nás tíží a zaneprázdňuje.

S přibývající únavou těla se otvírá prostor na téma víra, naděje … Při pauze si přečteme jen krátký text (v lesním přístřešku) a pak už je na každém, co s daným tématem provede ve své mysli. Nikdo nikoho nezkouší, nevyslýchá, je to jen malé připomenutí. Otec Mariusz vyhlašuje 30 min na rozvahu bez mluvení. V 15:30 hod zastavujeme na první občerstvení v hospodě ve Ždánicích - jen pivo a tyčinky. Na WC doplníme vodu a jde se. Zbývá ještě 14 km. Cestou potkáváme paní, na její otázku: „ Kam jdete?" Odpovídáme: „Na pouť, na Velehrad! Pojďte s náma!" *„Já nemám ty hůlky, a my stejně zítra jedeme do Chorvatska".* Její důvod je možná stejný, jako u mnohých z nás. Jezdíme na dovolenou na kraj světa, hledáme dobrodružství, adrenalin atd., ale to podstatné nehledáme, uniká nám to. Do Koryčan přicházíme přes Jestřábice ve 20 hodin. Ač unavení, účastníme se mše sv. v místním kostele sv. Vavřince. Kolem 21 hod se těšíme na teplé jídlo v restauraci. K našemu překvapení mají jen pizzu (jen pálivé chutě) a utopence, 4ks. Vše sníme.

Spíme v selesiánském centru mládeže - na zemi.
3. den - Krátká ranní modlitba. Nákup potravin a vzhůru do Buchlovských kopců. Cíl -Velehrad, celkem 24 km. Začínáme prudké stoupání na hrad Buchlov - terén se vlní, sil není na rozdávání.

Odměnou je opravdu krásná příroda a klid. V 15 hod stojíme u hradu, konečně teplé jídlo – guláš, pivo. Po občerstvení následuje prudký vzestup, zase občerstvení, a pak už celkem pohodlná cesta na Velehrad. Kolem 17 hod večeře, v 18 hod mše sv. v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje. Za některými poutníky dorazili jejich nejbližší, aby v neděli společně oslavili svátek Petra a Pavla. */Jarek Hendrych/*

Charismatická konference

Ve dnech 9. - 13. července 2014 proběhl na brněnském výstavišti 25. ročník Katolické charismatické konference. Jako dobrovolnice jsem měla možnost zúčastnit se programu pro mládež, který zajišťoval zahraniční francouzský host, kněz, P. René-Luc. Poté, co jsme se shromáždili v provizorní kapli, program mohl začít. P. René-Luc se s pomocí překladatele stručně představil, a nám došlo, že jeho cesta k Bohu byla opravdu neobyčejná. P. René-Luc se narodil v problematické rodině ve Francii a své obrácení prožil až v dospělosti, později byl vysvěcen na kněze. Svůj neobvyklý životní příběh vypráví v knize Vychoval mě gangster. Obzvláště se věnuje mladým lidem, kazatelské činnosti a dokonce založil i evangelizační školu. P. René-Luc prokládal přednášku vlastní hrou na kytaru a zpěvem rytmických písniček, které doslova zvedali posluchače ze sedadel.
Podle P. René-Luca je základ víry tvořen třemi hlavními pilíři; setkat se s Ježíšemm, milovat ho a poté učit ho milovat druhé. Každý z nás má být misionářem a podávat svědectví o víře svému okolí. Víra je dar, který můžeme získat prostřednictvím komunikace s Pánem Ježíšem, ať už ve společenství, v eucharistii nebo v modlitbě. Modlitba je základ víry, který prohlubuje vztah k Bohu. I zařazení moderní duchovní hudby může pomáhat evangelizaci.
Ke konci přednášky proběhla modlitba a rozjímání za tichého doprovodu konferenční kapely a tlumeného hlasu P. René-Luca. Všichni jsme zavřeli oči a snažili se ve svých modlitbách navázat hmatatelný, živý kontakt s Pánem

Ježíšem. Vytvořili jsme opravdové společenství, které bylo protkáno Ježíšovou přítomností. Po této tiché modlitbě jsme si zazpívali závěrečnou písničku a následoval dlouhý, bouřlivý potlesk. Přednáška skončila, a pár lidí přišlo dolů na pódium pro podpis a také poděkovat P. René-Lucovi. I já jsem se zařadila do fronty a poděkovala za mimořádně krásný duchovní zážitek, který mi hodně dal. Z programu jsem odcházela šťastná, spokojená a duchovně naplněná.

/Terka Hendrychová/

Výlet mládeže do Tater

Tento rok se v termínu od 13. do 18. 7. konal již třetí prázdninový výlet moravanské a ořechovské mládeže do Tater. Fakt, že v prvním ročníku jelo jedno auto, v druhém ročníku auta dvě a ano, hádáte správně, tento rok jela už tři plně obsazená auta, poukazuje na vzrůstající oblibu této již tradiční akce pořádané otcem Mariuszem.

Navzdory velkému věkovému rozmezí, až 13 let, jsme si všichni sedli a ve vzájemné harmonii si pobyt užili. Zázemí nám poskytoval útulný penzion ve svazích polského města Zakopane. Nesmíme opomenout pohostinnost paní majitelky a také nemalé gastronomické zážitky. Díky kterým můžeme hrdě vyvrátit nelibou pověst polských potravin. Tedy alespoň těch, které se nachází na polském území.

O duchovní potravu naštěstí také nouze nebyla. Otec Mariusz nám ji podával v přiměřených a přitom účinných dávkách. Každodenní mše sv., modlitba růžence a breviáře nám pomohla se duchovně obohacovat a zároveň se odprostit od každodenního shonu a stereotypu.

Všechny zúčastněné můžeme považovat za hrdiny. Vzhledem k jejich radostnému a ohleduplnému přístupu k celému kolektivu, tak i k fyzickým výkonům, které podaly. Výstupy potřebující nastoupání více jak 1200 výškových metrů se dají považovat za hodné obdivu. Ovšem i naše výprava má svého nekorunovaného krále. Posuďte sami. Jak dlouho byste s nohou velikosti 44 dokázali jít v botách číslo 42? 13 km v horském terénu jistě ne. Radku Steingarte, tímto chceme my, všichni zúčastnění, vyjádřit maximální podporu tvým fialovomodrým palcům.

Děkujeme všem zúčastněným, všem, kteří nám tento výlet umožnili a provázeli nás v modlitbách. Velký dík patří otci Mariuszovi, nejen za to, že celou akci zorganizoval, naplánoval, udělal si na ni čas během své dovolené,

ale také za to, že pro nás byl skvělým průvodcem a společníkem.
A Bože, Tobě děkujeme úplně za všechno. */Stanislav Langášek/*

Pouť ke cti sv. Anny

Den 26. červenec je svátkem sv. Anny a Jáchyma – rodičů Panny Marie. Tento svátek slaví obec naší farnosti – Silůvky. Tradičně se v Silůvkách pořádají Anenské hody, které se letos konaly v sobotu 26.7. a v neděli 27.7. byla sloužena u kapličky, která se nachází ve středu obce, poutní mše svatá. Byl krásný slunečný den a velká účast věřících i hostů. Ve stínu stromů bylo příjemné posezení. Mši svatou sloužil o. Mariusz a svým poutavým kázáním vytvořil silnou duchovní atmosféru. Přiblížil život sv. Anny, která je známá jako milostná a laskavá, je ochránkyní matek a manželství. Žila se svým manželem Jáchymem v Jeruzalémě a po jeho smrti se uchýlila do chrámu, kde se modlila a postila. Manželství bylo dlouho bezdětné, a když se Jáchym modlil 40 dní v poušti, byly jeho prosby vyslyšeny a již ve zralém věku se narodila Panna Maria. Ve 14. století dovoluje papež Urban uctívání sv. Anny a v 16. století papež Řehoř stanoví tento svátek na 26. července.
Na oslavu jsme zazpívali píseň o sv. Anně – měla hodně slok a umocnila radostné setkání a krásné zážitky. Nakonec přijal o. Mariusz poděkování od stárků v krojích. Byl to pro mne silný zážitek a určitě i v příštím roce na této oslavné mši nebudu chybět.

/Lidka Růžková/

Pěší pouť na Velehrad 2014

Letos se konala již čtrnáctá pěší pouť na Velehrad na poděkování sv. Cyrilu a Metoději, s prosbou, aby jejich dědictví opravdu žilo, a letos zvláště za posvěcení rodin a za rodiny v těžkostech.
Jako malé pramínky vycházejí jednotliví poutníci ze čtrnácti různých směrů, aby se slili v jeden veliký proud, který ústí na pradávném Velehradě, jenž je neodlučně spojen se jmény našich věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje.
20.srpna se k jednomu takovému pramínku, který vyvěrá ve farnosti Brně-Bystrci,připojila u kaple sv. Peregrina šestice poutníků z naší ořechovské farnosti, a to jmenovitě manželé Steingartovi se synem Radkem, paní Růžková, paní Lankašová a pan Plšek. Z moravanské farnosti to byl pan Šimonek.

Po krátkém seznámení s historií vzniku poutní kaple sv. Peregrina a modlitbě, jsme obdrželi cyrilometodějské dřevěné křížky a poutnické průkazy. Posilnili jsme se bagetkami, kterými nás obdarovali manželé Macíčkovi z Tikovic a bábovkou od paní Růžkové a vyrazili jsme přes rajhradský klášter Benediktínů do Blučiny. V Blučině máme přenocovat a spojit se s pramínkem poutníků, který vyvěrá ve Vranově n.Dyjí, Vitochově a Netíně. To už náš proud čítal cca sta poutníků. Večer byla mše svatá, večeře a šup na kutě. Spíme v místní tělocvičně. Celou noc vydatně prší.

Ráno **21.srpna,** vstáváme v 5,30 hod., abychom mohli v 6,30 hod. vyrazit směrem na Žarošice. Cílovým místem nám má být Věteřov. Batohy nakládáme do doprovodných vozidel. Stále vydatně prší.

V 6,30 hod. se seřazujeme před Lidovým domem, ve kterém jsme nocovali. Krátce se modlíme a vyprošujeme si požehnání na cestu. Za zpěvu hymny poutníků: "S radostí a úsměvem na Velehrad putujem…" vyrážíme do deště. Kvůli dešti nemůžeme používat polní cesty, coby zkratky, a tak se nám pouť prodlužuje až o několik kilometrů. Jdeme však odhodlaně s modlitbou a písněmi na rtech dál. Kdekoliv vstupujeme do vesnice, vyzvánějí zvony, aby přivítaly poutníky a místní obyvatele upozornily na náš příchod. Ti pak otvírají svá srdce a domy pro poutníky, aby jim poskytli dar tělesného milosrdenství – občerstvení a sociální zařízení. Vrcholem štědrosti bylo zastavení se na poutním místě u Panny Marie Žarošské Divotvůrkyně Moravy. Při vstupu do vesnice jsme byli téměř spláchnuti silným deštěm. Útočiště jsme nalezli v žarošském poutním chrámě. Po modlitbě jsme byli více než štědře občerstveni v poutní zahradě. Když jsme ze Žarošic odcházeli, svítilo slunce a na pozadí černé oblohy se objevila dvojitá duha. Kolem 17 hod. přicházíme do Věteřova. Slavíme eucharistii. Po mši sv. se jdeme ubytovat do tělocvičny místní školy, kterou nám zpřístupnil pan starosta. Všichni se sušíme. Mládežníci si pro nás připravují tzv. „veselý večer", který se skládá z krátkých scének. Ve 22hod. se jde spát.

Je ráno **22.srpna** a před námi je cesta do Buchlovic přes poutní místo sv. Klimentek. V 6,30 hod. po modlitbě vycházíme. Loučíme se s místními obyvateli, kterým zpíváme děkovnou píseň:"Děkujeme aleluja…". Cesta nyní často vede lesem. Vystupujeme na kopec, kde se nachází základy kostela sv. Klimenta. Zde se náš proud spojuje s proudem, který vytryskl ve Sloupu a je vedený Mons. Janem Peňázem. Poutníků opět notně přibylo. Pod vedením Mons. Peňáze a asi dalších deseti kněží, dvou novokněží a čtyř jáhnů, se modlíme k Duchu svatému. Duch svatý se zde stává téměř

hmatatelný. Na závěr nám bylo uděleno novokněžské požehnání. Je tu cítit veliká duchovní síla křesťanského společenství. V 15 hod. přicházíme na hranici diecézí a za zvuku písně: "Sbohem naše diecéze, ach, brněnská diecéze…"se loučíme s brněnskou diecézí a vstupujeme do olomoucké arcidiecéze. Před vstupem do Buchlovic, se náš poutní proud rozděluje na nocležníky, kteří budou spát v Buchlovicích a Tupesech. Někdy kolem 17,30 hod. přicházíme do Buchlovic. Muži jsou ubytováni v zahrádkářském klubu a ženy na faře. Kdo má ruce a nohy spolupracuje na péči o poutníky. V 19 hod. slavíme mši svatou. Stále více jsme duchovně připravováni pro vstup na Velehrad. Večer se na faře pořádá opět „veselý večer", na kterém bude vyhlášen tzv. „Miss pajda". Ve 22 hod. už spíme. Ranní odchod je posunut až na 8 hod. Velehrad je už blízko, cca 8 km.

23.srpna ráno, vstáváme až v 6,30 hod. V 7 hod. už přijíždí místní, aby nám připravili snídani. V 8 hod. jsme připraveni odejít na Velehrad, ale čeká se na poutníky, kteří mají přijet autobusy, aby alespoň symbolicky putovali s těmi, kdo jsou na cestě již celý týden. Konečně se modlíme a vydáváme se na cestu. Víme, kdo nás na Velehradě čeká, jak se to zpívá v jedné z písní:"Čeká nás Matka, čeká nás Pán, Cyril, Metoděj a starý chrám…" Přicházíme k Velehradu. Je slyšet vyzvánění zvonů velehradské baziliky. Zastavujeme se u poutnického kříže, jehož příčná břevna přinesli poutníci ze Znojma. Děkujeme v modlitbě za milost, že jsme přes všechny nesnáze došli až do cíle naší poutě. Někteří poutníci si na znamení pokory, zouvají boty a zbytek cesty jdou bosí. Příkladem jim jsou kněží, kteří nás doprovázejí po celou pouť. Přicházejí další a další proudy poutníků, kterých je celkem cca 550. Všichni se připravují na slavení eucharistie svátostí smíření, modlitbou, zasvěcení se Panně Marii nebo vstupují do „společenství čistých srdcí". Po mši svaté nastává loučení všech poutníků, kteří se postupně rozjíždějí do svých domovů.

/Radovan Plšek/

Učitelský výlet po stopách svatého Jana Pavla II.

Vyprávění farníků o pouti do Polska 2013 nás inspirovalo k oslovení otce Mariusze, zda by neuspořádal malé putování pro učitele naší školy. K našemu překvapení se nezalekl, a i přes své velké pracovní vytížení se tohoto úkolu ujal.

18. srpna se otec Mariusz a devět učitelek našeho pedagogického sboru (dále jen česká grupa) vydali směr Osvětim. Prohlídka na nás velmi silně emočně zapůsobila, ocenili jsme odborné znalosti naší průvodkyně, která se nám 3,5 hodiny věnovala. Nemalým překvapením byly její citace z knihy Eriky Bezdíčkové, která 16. září zavítá do naší školy v rámci besedy

s pamětníkem holocaustu. Zajímavá pro nás byla i dvě poutní místa - Čenstochová a Kalwaria Zebrzydowska. Wadowice – místo spojené s dětstvím a mládím Jana Pavla II. – měly příjemnou atmosféru. Líbilo se nám hezké náměstí, rodný dům Karola Wojtyly, kostel… Potěšili jsme i své chuťové buňky kremówkou - oblíbeným moučníkem Jana Pavla II.

Ve středu nás přivítal Krakow slunečným počasím. Prohlídku města jsme zahájili výstupem na Kopiec Kościuszki. Odměnou nám byl krásný výhled na historické jádro a kávička v zahradní restauraci nad městem. Následovalo devítihodinové poznávání historie Krakowa - Wawel, vzácný oltář Wita Stwosza v Mariánské bazilice, Floriánská brána, Barbican, Jagellonská univerzita, tržnice a skvělá restaurace, kde jsme ochutnali polskou národní kuchyni. Otec Mariusz statečně odpovídal na naše všetečné dotazy, občas pomohl průvodce Krakowem, jen naše požadavky na detailní znalost přípravy jednotlivých jídel ho zaskočily ☺

Přestože jsme měli nabitý program, nenechali jsme si ujít návštěvu solných dolů ve Wieliczce. Ukázalo se to jako dobrý nápad, protože to byl jediný den našeho putování, kdy lilo jako z konve. A o. Mariusz mohl zavzpomínat na školní léta, kdy naposledy navštívil solné doly.

A pak nás čekaly hory… V Zakopanem nás uchvátila dřevěná architektura a moderně pojatý kostel, zasvěcený P. Marii Fatimské, který byl postaven po atentátu na Jana Pavla v r. 1981. Večerní procházku pěší zónou nám zpestřilo pozvání na „zakopanskou zmrzlinu"(uzený sýr s brusinkami). Naši cestu jsme zakončili horskou túrou. Pověsti o otci Mariuszi - zdatném turistovi - nelhaly! Už výjezd lanovkou na Kasprovy Wierch byl zážitek… Pokračovali jsme po hřebenech, ze kterých jsme díky krásnému počasí mohli sledovat Giewont, kde podle pověsti dřímají udatní rytíři, kteří jsou připraveni bránit svobodu Polska, dále slovenské Rysy, Kriváň…

Blížil se konec putování české grupy☺

Nezbývá než poděkovat našemu „vedoucímu" za skvěle sestavený program, trpělivost, ochotu, vstřícnost a naslouchání… Do milego zobaczenia!

/Ivana Šmídová a Karin Soukalová/

Národní pouť rodin

Poslední srpnovou sobotu se konala ve Žďáru nad Sázavou Národní pouť rodin.

Když jsme přijeli, bylo tam už hodně lidí. Na začátku byla mše svatá, kterou celebroval kardinál Dominik Duka. Mše se konala na postaveném pódiu venku, bylo tam hodně biskupů, kněží a ministrantů. Po mši jsme mohli každý jít, kam jsme chtěli, program byl pestrý.
Bylo tam také hodně stánků s knihami, soškami, CD a DVD o životě svatých, růženců, stánek s ručně vyrobenými předměty, nechyběly ani stánky s dobrotami na jídlo.

Program byl velice bohatý, byl na různých místech a v různý čas. Například koncert Petra Bendeho a Pavla Helana, divadlo, skákací hrad aj. My jsme byli na koncertě a pak šli na Zelenou horu do poutního kostela sv. Jana Nepomuckého, kde jsme stihli i komentovanou prohlídku. Po návratu zpátky do areálu jsme si koupili občerstvení a počkali na závěrečné požehnání. Během celého dne byla možnost jít i ke sv. smíření. Moc se mi tam líbilo, škoda jen, že nás z naší farnosti jelo jen 15.

/Luboš, 7. třída/

Ohlédnutí - Z historie hodových mší v Silůvkách

Kostel v obci nemáme, ale mši sv. před naší kapličkou pořádáme každoročně na svátek sv. Anny. Duší příprav a organizátor je starosta místního Orla, pan Josef Záděra. Je tedy samozřejmé, že při těchto mších jsou slavena i různá výročí Orla. Když byla v roce 1991 obnovena činnost Orla, sloužil hodovou mši sv. generální vikář P. Jiří Mikulášek. Nové posvěcení orlovny provedl P. Pavel Kopecký. K 90. Výročí založení Orla sloužil mši sv. P. Petr Šikula. Také našeho pana faráře P. Bohuslava Bláhu často střídal jáhen Ing. Pavel Kylián. Téměř při všech mších jsou přítomni hosté, někteří zcela pravidelně, jako například bratři kapucíni nebo ministrant z brněnského Petrova Josef Poštulka. Mši doprovází vždy živá hudba a účinkuje i dívčí hudební a pěvecká skupina. Při loňské hodové mši byl posvěcen prapor a znak, které obec obdržela od vlády. Tohoto slavnostního aktu se zúčastnilo přes 180 občanů.

/Marie Červinková/

ČTENÁŘSKÉ OKÉNKO ANEB STOJÍ ZA PŘEČTENÍ

11. září 2014 uplynulo deset let ode dne, kdy byl na faře v Třebenicích zavražděn P. MUDr. Ladislav Kubíček.

Marie Svatošová – Až k prolití krve Radostné poselství P. MUDr. Ladislava Kubíčka

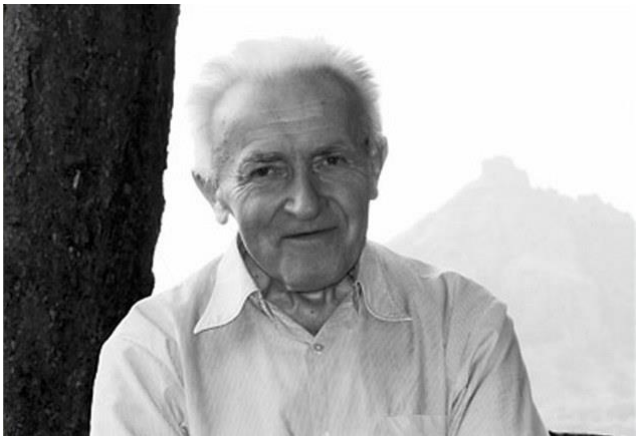
… „Když mne 11. září 2004 po ránu zastihla telefonická zpráva o vraždě třebenického faráře, nevěřila jsem vlastním uším, a současně jsem ho vedle sebe vnímala živého. Ujišťoval mne: „Nic se neboj, teprve teď to pořádně roztočíme!" Ladislav mě nazýval svou sekretářkou pro zvláštní úkoly. Dodnes jsem žádnou výpověď nedostala, tak pokračuji.

A jestli si ďábel myslí, že se tím mordem Ladislava konečně zbavil, šeredně se mýlí. Znám Ladislava dobře. Stejně jako se s láskou jednotlivě věnoval a žehnal každému z nás, bude se věnovat a žehnat – neomezen prostorem a časem – každému jednotlivému čtenáři, který se mu do péče svěří." … Marie Svatošová

O svou vzpomínku na P. Kubíčka se chtěly podělit stovky lidí. Autorka jejich dopisy zpracovala a poskládala do vzpomínkové knihy.

Z Magdalenina zpovědního deníku – 13. 2. 1985:

Bůh po tobě nechce víc, než stačíš, a lidem holt něco odmítnout musíš – ale vždycky s trpělivostí a s láskou – žádná nervozita, žádné citové reakce! V evangeliích máš dokonce na několika místech doklad o tom, že Ježíš nechal zástupy a šel dál, i když na něj lidé naléhali. Další den zase třeba někoho uzdravil a znovu šel dál. Ani my tu nejsme od toho, abychom všechny zbavili všech jejich neduhů. Milovat je ale musíme. Co se týče společenství, nedělej si iluze, že bude někdy ideální. Každý musíme stále začínat u sebe, jen nemůžeme nic organizovat, od toho je tu Duch svatý. Je nutno si uvědomit, že ani mezi apoštoly nebyly ideální vztahy: například Marek se nesnášel s Pavlem. Jeroným s Augustýnem si šli taky na nervy – a přece jsou všichni svatí! Lidé mají různé povahy a někdo jde na nervy tobě a ty zase někomu jinému – to patří k našemu kříži na zemi. Ideální to bude až v nebi.

CO NÁS ČEKÁ

- v neděli 28.9. se v moravanském kostele sv. Václava v 10:45 koná poutní mše svatá. Hlavním celebrantem bude P. Jiří Jeniš z Osové Bítýšky.
- říjen je růžencový měsíc – pozvání k modlitbě sv. růžence

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává římskokatolická farnost Moravany a Ochechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, Magdaléna Grimová, P. Mariusz Sierpniak. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936